

Danmark opførte flygtningelandsbyer til det tidligere Jugoslavien. Det hele relaterer til det første ord, der står i sætningen: »at planlægningen . . .«, og dernæst kommer så mere konkret, hvad planlægningen skal gå ud på.

Det fremgår af den motiverede dagsorden, at man ikke skal påbegynde tilbagesendelsen af de pågældende mennesker hverken i dag eller i morgen. Det, der er lagt op til, er, at lige så snart der bliver givet grønt lys, skal det være muligt, at de pågældende personer bliver tilbagesendt. Det kan ikke være rigtigt til trods for det sene tidspunkt, at hr. Søren Søndergaard ikke er i stand til at læse disse 4 linjer.

Arne Melchior (CD):

Når jeg skal fremstille salig kong Christian IV's liv, som jo var meget langt og meget spændende, så plejer jeg at sige, at han involverede Danmark i alle de forkerte krige på et forkert tidspunkt og på den forkerte side. Og derfor gik det ham og kongeriget, som det gjorde i de 60 år, han var konge, og i årene derefter.

Om de dagsordener, om dagens initiativ – eller nattens, undskyld – og de dagsordener, der er foreslået, kan jeg sige præcis det samme. Det er forkerte forslag, på et forkert tidspunkt og med slagside den forkerte vej. Jeg skal kun gøre lidt ud af timingen. I det ene forslag om motive-ret dagsorden er det understreget, at det skam ikke er nu – at situationen ikke er afklaret, og i det andet står der, at der er indgået en fredsaftale, men så heller ikke mere.

Alligevel skulle det forslag behandles her op til jul. Det må jo være noget af julestemningen i de pågældendes tanker, familier, omgangskreds og vælgerskare, det må jo være julefreden og velbehaget i mennesker, der må præge dem. Det haster ikke, og det er ikke lige forestående. I debatten tidligere på aftenen var vi enige om – så at sige alle sammen – at det ville blive en lang og tung og svær vej, og der skulle meget held til på vejen. Men det her det haster altså.

Det er ikke det, at vi har været her i 15-16 timer. Vi får jo vores løn for det. Det er ikke så meget det, men det skulle altså fremsættes her i julemåneden, og det skulle selvfølgelig behandles inden jul, for så kan vi jo vise, hvor selvgode vi selv er. For det kan ikke være af godhed for andre, for hvis de længes hjem – og det er jeg sikker på mange af dem gør – så finder de nok selv ud af det. Det er ikke lige vores første opgave, så det kan ikke være af godhed over for dem. Derfor betænker jeg mig ikke på at sige, at det er en selvgodhed, der er skræmmende.

Hr. Helge Adam Møller benyttede sig af genbrug med hans million mennesker, der skulle flygte fra Danmark under en tænkt borgerkrig, og hvordan det så ville gå dem på Balkan. Den har vi hørt før. Jeg skal bare henvise til, hvad jeg svarede dengang – jeg har i øvrigt drøftet flygtningeproblemer nok og rigeligt, vil jeg sige til hr. Helge Adam Møller. Men lad mig så også gentage mig selv på et punkt: Det er altså ikke varer, dette her drejer sig om. Det er ikke konserver eller tommer eller ligesidede dele. Det er levende mennesker med lige så mange tusinde forskellige situationer og skæbner og temperamenter, som deres antal udgør.

Howdan ser der ud dér, hvor de kommer fra? Nå, nej, dér kan de ikke komme til, men vi sender dem så til en anden del, dér, hvor grænsen nu er trukket ved en fredsforhandling, som jeg har største respekt for. Dem sender vi bare derhen. Og kan de være der? Hr. Søndergaard sagde, at det drejer sig om 250.000 boliger. Ja, det er til flygtningene alene, men hvad så med de mange hjemløse i øvrigt, hvis hjem er smadret, hvis det overhovedet er der endnu? Og vil de blive tolereret dér, hvor det vil passe hr. Helge Adam Møller og hr. Tom Behnke at sende dem hen?

Nej, jeg er dybt bedrøvet. Men glad for mange af de taler, jeg har hørt. Der var en, der skældte gevældigt ud på fru Dorte Bennedsen, lige da hun havde haft ordet. Jeg vil godt gøre alle hendes ord til mine. Og når det stormer lidt på præsten, så kan det vel blæse lidt på rabbinersønnen; så får jeg også min andel af skældud'en, og det vil jeg gerne være i fælles stormvejr med fru Dorte Bennedsen om.

Så en bemærkning til fru Birthe Rønn Hornbech, som holdt en dejlig moderat og rimelig forstående tale efter min mening, men hun havde også det genbrug, hvad der ikke er noget ringe i – hvis man ellers kan være enig med hende – at én ting er at være flygtning, en anden ting er at lave flygtninge om til indvandrere. Jeg har før svaret heroppefra til fru Birthe Rønn Hornbech, at på et eller andet tidspunkt bliver de vel indvandrere. Vi kan da ikke forlange, at de skal integrere sig, forstå vore skikke og leve som danskere, at de skal lære sig dansk og opføre sig dansk, uden at de bliver til indvandrere; de skal stadig væk være flygtninge.

3 år – dette er til hr. Helge Adam Møller – er jo ingen ting. Det er jo ingen periode at være usikker i. Ethvert menneske må vel finde sig i ikke at vide, om man er købt eller solgt i 3 år,